

עדנה רוזובסקי

זה מה שקרה לבן שלי

מעשה שקרה במלון באילת

"מאבטחים במלון באילת עצרו את בננו בן ה-16 בדלת הכניסה. הוא מסר את השם ומספר החדר. זה לא הספיק. הוא הראה את המפתח. זה לא הספיק. הוא נשאל מתי הגענו לחופשה, והשיב. זה לא הספיק.

במשך שעה הוא עמד בחוץ בחום של 46 מעלות. השבנו שהייתה להתנהגות כלפיו רק סיבה אחת".

קראו את המכתב המלא שכתבה עדנה רוזובסקי אחרי החופשה. עמ' 14

עדנה רוזובסקי היא אמא, שלבנה נעשה עוול • היא הרגישה צורך לספר עליו • זה הסיפור כפי שכתבה אותו, במילותיה שלה

ההורים, עדנה ואייל רוזובסקי, אתמול. בסוף אמרו להם שבנס צדק | צילום: שאול גולן

להמציא שם כלשהו בכניסה למלון (בהתעלם מהעובדה כי השם שמסר מדויק ותואם למספר החדר שמסר); הטענה כי מפתח לחדר במלון ניתן להשיג בדרך כלשהי (לפחות לא טענו שגנב אותו); הטענה כי הנער היה "קצת חוצפן" ואף תקיף יתר על המידה בתשובותיו, בחלקו השני של הריון הארוך; ולבסוף – הטענה המוחצת – העניין התמוה והמוזר שהנער לא יודע מהו תאריך עזיבתו את המלון;

בעלי ואני חשנו שמאחורי הסאגה הארוכה והמייגעית מס' תורת לה סיבה אחת ויחידה, ואף טרחנו לאמת (ולעמת) את המ' עורבים בפרשה איתה. כולם הודיעו ונעלבו מסברתנו עד עמק נשמתם, תוך שהם רוחים את הטענה מכל וכל וטוענים כי אנו חושדים בכשרים. גם אשת הביטחון והבכיר ממנה, במהלך העי' מות עם בעלי, וגם המנהל התורן של המלון שעורב בפרשה בהמשך, בשיחה עם בעלי ואחר כך עם שנינו – טרחו כולם לציין כי אין בסיס לחשדנו, וכי הסיבה היחידה שבי שלה בננו לא הורשה להיכנס למלון היוקרה תי היא איידיעתו את תאריך העזיבה.

בהמשך היום יושרו ההדורים. המנהל התורן של המלון ערך בידור מקיף בקרב עובדי הביטחון והתקשר לומר לנו (את שידענו לכל אורך הדרך) כי בננו צדק, כי עובדי הביטחון טעו כשמנעו את כני סתו למלון, וכי העימות המילולי שהתפתח לאחר שכניסנו סורבה הלך והחמיר היות שעובד הביטחון הבכיר (מתוך תסכול על כך שאינו יכול להסביר את הסיבה המדויקת לכך שאינו מאפשר לבננו להיכנס למלון) נכנס למאבק אנו ו"העלה את הטונים". כן נאמר לנו כי בננו היה אסרטיבי וזוקק בטיעונו, אך בשום אופן לא אגרסיבי. לבסוף אף התבקשנו למסור את מספר הטלפון הסלולרי של בננו כדי ששנייה (אשת הביטחון והבכיר) יתקשרו אליו לה' תנצל אישית בפניו ולבקש את סליחתו.

סוף טוב הכל טוב. אז מרוע תבנתי כל זאת? כי צריך לשמוע גם סיפורים עם סוף טוב. לא תמיד צריך להרגיש רק את השלילי. לה. אבל יש עוד פואנטה לסיפור, שטרם גיליתי לכם: בעלי ואני אימצנו את בננו כשהיה בן 10 ימים. הוא ממוצא אתיופי. נראה לכם רלוונטי?

בעלי ואני, חובבי אילת מושבעים, נסענו לרגל חופשתנו השנתית לאילת, והפעם הגרלנו לעשות: הזמנו שלושה חדרים במלון יוקרתי: אחד עבורנו, אחד עבור בננו והברו בני ה-16 והצי אחד עבור בתנו וחברתה, בנות 19. כיומנו הראשון לחופשה, כשוכנו של בננו אל המלון מטיל בעיה, לא נתן שומר הסף במלון לו ולחברו להיכנס אל המלון – בלי שיאמר את שם משפחתו ואת מספר החדר. לאחר שענה בננו לשתי השאלות, איפשר לו שומר המלון להיכנס.

ביום השני לחופשה, כששב בננו מטיוליו עם חברו אל המ' לון, שוב עצרו אותו בכניסה. ביקשו ממנו לומר את מספר החדר – והוא אמר; ביקשו ממנו לומר את שמו – הוא אמר; ביקשו ממנו לומר את מספר החדר של הריו (אנחנו) – הוא אמר; ביקשו ממנו להראות מפתח של החדר (רמזי כרטיס אשראי) – הוא הראה; שאלו אותו מתי הגיע למלון – והוא השיב:

אולם משום מה כל פרטי הויהו (שה' תבקשו ונענו) לא הספיקו לאשת הביטחון כדי לאשר את הכניסה למלון, והיא תרה אחר עוד איוו שאלה מתחכמת שתאשר לה סופית שבננו הוא אכן אורח המלון ולא סתם "ארחי פרחי" המנסה להדרו אל "המבצר" שעליו היא שומרת. אשת הבי' טחון הוסיפה ושאלה אותו באיזה תאריך הוא אמור לעזוב את המלון, ובננו השיב כי אינו יודע. או אז (ולטענתה לנוכה איידי' עת תאריך העזיבה) סירבה אשת הביטחון לאפשר לו להיכנס אל המלון. בננו, בן 16 וחצי נוכיר – נסעה, מבלבל וכועס – ענה לה בכעס מאופק תשובה כלשהי. והיא בשלה. ליתר ביטחון (תרתי משמע) הזעיקה (אשת הביטחון) נר' שא משרה בכיר ממנה בתחום הביטחון, וזה החל בעימות מילולי עם בננו. רק לאחר כשעה, כשבננו, בעודו עומד מחוץ לדלתות המלון, בחום של 46 מעלות, הצליח להזעיק באמצעות הסלולרי את אביו (שעד אז לא היה זמין) שיבוא ויסייע בידו להיכנס אל ה"מבצר", אופשרה כניסתו למלון.

נשמע הגיוני? לנו לא כל כך. ולכן בעלי (אבי הנער) נוף באשת הביטחון ובכביר ממנה, והם טענו להגנתם טענות שונות ומשור' נות, ובהן: הטענה שהחדר לא הוזמן על שמו הנער אלא על שם הריו (כאילו ששאר החדרים במלון שבהם שוהים קטינים הוזמנו על שם הפרטי של הקטינים); הטענה כי כל עובר אורח יכול